

Urunk mennybemenetele

Lk 24,46–53

„Ti tanúi vagytok ezeknek”

Urunk mennybemenetele Krisztus megdicsőülésének utolsó földi állomása, a hagyomány és a bibliai elbeszélések alapján 40 nappal feltámadása után történt. A Lukács-evangélium végén olvashatunk róla, részletesebben pedig az Apostolok Cselekedeteiben (1,4–11). Márk mindössze egyetlen mondattal utal rá (16,19). Az ünnepet magyar nyelven áldozócsütörtöknek is nevezzük. Az elbeszélésben keverednek a Jézus-jelenések ismert motívumai és a Szentlélek elküldésének motívumai.

A Jézus feltámadása utáni megjelenések a feltámadás tényének elmélyítését szolgálták, és az apostolok missziós tevékenységének indítékai lesznek. Leírásuk pedig a második eljövétel leíráshoz hasonló néhány motívumában. Fontosnak tartják hangsúlyozni, hogy az írások előrejelezték ezt az eseményt.

Az ősegyház emlékezete szerint Jézus feltámadása után utoljára Betániában jelent meg. A jelenet kifejezi, hogy a földi Egyházat, a tizenkettőt ezután is Jézus vezeti. Ezért Pál is a damaszkuszi úti jelenésben Istennek tulajdonítja a maga megtérését. Az Egyház ebben a világban működik, de felelőséggel tartozik isteni vezetőjének.

A mennybemenetel azt is jelzi, hogy Jézus győzedelmeskedett a démoni erők felett (Kol 1,15, Ef 1,21) és az Egyház fejeként, azt követeli a tagoktól, azaz a hívőktől hogy, ők is ezt tegyék. Ebből a távlatból Krisztus teste már elvont fogalom, az Egyház leírására szolgáló első spirituális tartalmú szókép. Erre az Egyházmodellre nagy szükségük van a hellén környezetben egyházszervezést végző Pálnak és az Egyház tagjainak is. A mennybemenetel jelenetét megelőző beszélgetés arra szolgál, hogy Jézus megnyissa a tanítványok elméjét, hogy az írásokból (45. v.) megértsék Jézus tetteinek jelentőségét és feladataikat is. A Jézus tanítása nyomán létrejövő közösség nem pusztán emberi társaság, természetes közösség, hanem Istenre nyitott közösség, amely tagjait Isten el akarja vezetni országába. Eközben az embernek állandóan ápolnia kell a kapcsot

latot a menyneyei vezetőjével. A jelenet ezzel zárul: „Szüntelenül ott voltak a Templomban és áldották az Istent.” (53. v.)

A II. Vatikáni Zsinat *Lumen gentium* nyilatkozata így kezdődik: „A népek világossága Krisztus. A Szentlélekben összegyűlt zsinat sürgető óhaja tehát, hogy minden teremtménynek hirdette az Evangéliumot (Mk 16,16) minden embert megajándékozzon Krisztus világosságával, amely ott tündöklök az Egyház arcán. Az Egyház pedig Krisztusban, mintegy szakramentuma, vagyis jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberiség egységének, ezért szeretné – az előző zsinatok tanítását folytatva – tüzetesebben feltárni híveinek és az egész világnak a m a g a lényegét és egyetemes küldetését. A jelen idők viszonyai különösképpen sürgössé teszik az Egyháznak ezt a feladatát, mert fontos, hogy az emberek, akiket ma egyre szorosabban fűznek össze a különféle társadalmi, technikai és kulturális kötelékek, Krisztusban is elérjék a teljes egységet.” (LG 1,1) A mennybemenetel leírása talán az irodalmároknak egyszerűen irodalmi utánczása az ószövetségi apokrifokból ismert Mózes mennybemenetelének. A teológusoknak és keresztényeknek azonban sokkal többet jelent. Számunkra Jézus Evangéliuma nem fejeződhet be a könyvben, amelyet pusztán elolvassunk mint régi dokumentumot, hanem ugyanezeket a tetteket kell nekünk is végbevínni. Az Evangélium bennünk, az Egyházban folytatódik.

Az Evangélium hirdetőinek imája

Urunk! A mai napon adtad nekünk a parancsot: hirdessük az egész világnak Örömhíredet. Hirdessük mindenkinek életedet, tanításodat, hűséges szeretetedet, kereszthaláladat és dicsőséges feltámadásodat, amellyel legyőzted a bűnt, a halált és megnyitottad előttünk a mennyország kapuját. Istenünk, ha néha sikerül igazán átéreznünk mindazt, amit tettél értünk, olyan boldogság árad szét bennünk, amelyet nem tarthatunk magunkban! Szeretnénk megosztani másokkal is. Ezt azonban nehéz a legmegfelelőbb módon megvalósítani. Félünk attól, hogy túl keveset mondunk. Félünk attól, hogy túl sokat és túl erőszakosan. Félünk, nehogy inkább ártsunk vele, ezért sokszor inkább semmit nem teszünk. Bocsásd meg nekünk félelmeinket,

hiszen végső soron te vagy az, aki beteljesíted az emberek szívében a megtérés üdvözítő csodáját! Taníts meg minket, Istenünk, hogy hogyan adhatjuk át másoknak is Evangéliumodat! Mikor kell magyarázattal, mikor tanúságtétellel és mikor pusztán az élethez való hozzáállásunk személyes példájával szolgálnunk! Tölts el, Urunk, bölcsességeddel és segítsd munkánkat Szentlelked erejével! Amen.